

FENYVESI OTTÓ

Magyarkanizsa, kamilla, tanya

KALAPÁTI FERINEK

Selyemkék az ég,
puha a levegő,
olyan légkondicionált.

Bréking – futnak a hírek:
Putyin bírja a hideget,
elhunyt a Titanic utolsó túlélője,
zárt osztályon marad a fényevő,
csipsszel lőnek ufót a norvégok.

Valakik műholdakról figyelnek bennünket,
de még mindig hisszük, hogy a világ megjavul.
Igyekszünk túrheterően lenni a bőrünkben,
amíg ki nem rántanak belőle.

Írod: ma reggel – tekintettel a hidegre –
magadra kaptad azt az irhád,
amit még anyád vett gimnazista korodban.
Kicsit kopottas, de meleg, mint a szíved,
amikor a régi szép időkre gondolsz
– duhaj nyolcvanas évek –,
a magyarkanizsai járásra, a tanyádra,
a kamillaföldekre, a sympos bulikra,
a kemencében kunkorodó malac farkára.

Tekintetünk olykor a múltba réved,
miközben – ezerrel – a jelenben élünk.
Viszont a konyhakések éle tompul.
A Béla meg Temerinben csorbul,
őt sem láttuk már ezer éve.
Igaz, önmagunkkal is egyre
ritkábban találkozunk.

Írod még: most sem vagy otthon,
húzod az igát. Jó lenne tudni, merre.
Az biztosnak tűnik, hogy te húzod
majd a rövidebbet, de azt is kell valakinek.
A rövidebb is valami.

Semmi sem múlik, és mindig minden más.
Viszont változatlanul szeretjük az életet,
és mindenkit, aki ott volt azon a kanizsai tanyán.

Fényfogó